

MINDEN FORRÁSOM BELŐLED FAKAD.

(ZSOLT 87,7)

*C év – Évközi 8. vasárnap**Gondolatok vasárnapra***ÉVKÖZI IDŐSZAK ELSŐ EGYSÉGE**

Az évközi idő első szakasza hamvazószerdán megszakad, hogy majd a húsvéti idő után folytatódjék. Évközi időnek azt a 33-34 heti időszakot nevezzük, amely a húsvéti és a karácsonyi ünnepkörön kívül a liturgikus évben megmarad. Ennek az időszaknak a vasárnapjait különböző korokban különféleképpen nevezték. Az új kalendárium szerint az évközi idő egységes időszakot alkot, bár nem folyamatosan. Az évközi idő Jézus megkeresztelésének ünnepe utáni hétfővel kezdődik és hamvazószerdáig tart, majd pünkösd vasárnapja utáni hétfőtől folytatódik és advent 1. vasárnapja előtt fejeződik be. Az évközi időben nem irányul figyelmünk az üdvösség történetének valamelyik eseményére, és Krisztus titkát nem valamilyen külön szempont szerint ünnepejük, hanem a maga teljességében, különösen a vasárnapokon.

Fontos tudnunk, a liturgikus időszámítás legősibb alapritmusa az évközi időé. Az apostoli kor keresztényei – ha szabad ezt mondani – vasárnapról vasárnapra éltek. A hét első napja, a nap napja, az Úr napja – így nevezték, amikor a megkereszteltek egybegyűltek, hogy megünnepeljék Uruk, Krisztus feltámadását: hallgassák a róla szóló igehirdetést, és megtörjék a kenyeret (vö. pl. ApCsel 20,7kk). Innen nevezték őket egyháznak, az összegyűjtöttek prófétai népének (vö. a görög *ekklészia*, „egyház” szó eredeti jelentését).

Szerdán a nagyböjti időbe lépünk (a szent negyven-napba), ami a húsvéti készület ideje.

AMI ÉLTET, AZ AZ IRGALOM

Isten adott nekem, és azt mondta:

- A fekete dobozba gyűjtsd a bánatodat. Az örömet pedig az arany dobozba.

Megfogadtam, amit mondott, így mindkét dobozba gyűjtöttem, ahogy kérte. Az arany doboz napról napra nehezebb lett, míg a fekete egyre könnyebb. Kíváncsiságból kinyitottam a fekete dobozt, hogy megtudjam az okát. A doboz alján találtam egy lyukat, melyen a bánat kipotyogott.

Megmutattam Istennek a lyukat és eltűnődtem,

- Kíváncsi vagyok, hogy hova tűntek belőle a bánataim! Ő gyengéden elmosolyodott és így szólt

- Gyermekem, mindegyik itt van velem.

Megkérdeztem Istent:

- Miért adtad nekem a dobozokat? Miért adtad az arany dobozt és a lyukas feketét?

- Gyermekem, az arany dobozt azért adtam, hogy számold az áldásokat, a feketét pedig azért, hogy tudj elengedni... *(Ismeretlen szerző)*

HOVA TARTOZOL?

Csak két út van!

A széles és a keskeny.

Az egyik lefelé, a másik fölfelé vezet.

Az egyik romlásba visz, a másik az életre.

Az egyiken sokan járnak,
a másikat kevesen találják meg.

Te melyiken jársz?

Csak kétféle ember létezik

A megváltott és az elkárhozott bűnös.

A pelyva és a gabona.

Az élő és a holt.

Te melyik csoportba tartozol?

A VASÁRNAP OLVASMÁNYAI ELÉ

A mai igehirdetés nem isteni titokra, nem is Üdvözítőnkre irányítja figyelmünket, hanem keresztény magatartásra nevel.

Jézus Krisztus feltámadása legerősebb bizonyítéka annak, hogy test szerint is feltámadunk. Ebbe vetett hitünk megédesíti a halál gondolatát, készsége tesz, hogy a halált Isten kezéből fogadjuk el. Ugyanakkor biztatást és kegyelmet ad ahhoz, hogy igaz keresztény életet éljünk és az erények gyakorlásában fáradhatatlanul kitartsunk. (Sir 27,5-8)

Jézus lelki tisztaságot, önzetlenséget és jóságot kíván tőlünk. Csak ilyen lelkülettel tudjuk teljesíteni azt, amit kíván tőlünk: másokkal szemben megértők legyünk, senkit se marasztaljunk el, saját nyomorúságunkat lássuk meg másokban. Embertársainknál a beszéd helyett sokkal többet érünk el példánkkal, szeretetünkkel és imánkkal. (1Kor 15,54-58)

Cselekedeteink és beszédeink magunkra vallanak. Olyanok, amilyenek magunk vagyunk. Erkölcsi értékük elsősorban a szándéktól függ. A tiszta szándékon kívül kell, hogy cselekedeteink erényből fakadjanak. Az örök élet elnyeréséhez szükséges, hogy az erények természetfeletti legyenek, vagyis kegyelemből éljenek. Legértékesebb cselekedeteinket azonban a Szentlélek indítására végezzük. Ezeket már nem az emberi okosság vezérli, hanem közvetlenül az isteni bölcsesség. ((Lk 6,39-45)

† EVANGÉLIUM Szent Lukács könyvéből (Lk 6,39-45)

Jézus a hegyi beszédben ezeket a hasonlatokat mondta tanítványainak:

„Vajon vezethet-e vak világtalant? Nem esnek-e bele mind a ketten a gödörbe?

Nem nagyobb a tanítvány mesterénél: Akkor tökéletes az ember, amikor már olyan, mint a mestere.

Miért látod meg a szálkát embertársad szemében, amikor a magad szemében a gerendát sem veszed észre? Hogyan mondhatod embertársadnak: Barátom, hadd vegyem ki szemedből a szálkát, holott saját szemedben nem látod meg a gerendát? Képmutató! Vedd ki előbb a magad szeméből a gerendát, s aztán törődj azzal, hogy kivedd a szálkát embertársad szeméből.

Mert nincsen jó fa, amely rossz gyümölcsöt terem, és nincsen rossz fa, amely jó gyümölcsöt hoz. Minden fát gyümölcséről lehet megismerni. Nem szednek a tövisbokorról fügét, sem a túskebokorról nem szüretelnek szőlőt. A jó ember szívének jó kincséből jót hoz elő, a rossz ember pedig a rosszból rosszat hoz elő. Hisz a szív bőségéből beszél a száj.”

Ezek az evangélium igéi.

VAKOK EGYMÁSKÖZT

Breughel egyik drámai képének címéül éppen azt a szólást választotta, amelyre itt Jézus is utal: „Vak vezet világtalant”. Egy sor vak ember megy egymásba kapaszkodva. Hiányzó látásuk helyett az előttük haladóból merítik biztonságukat. A legelől haladó éppen befelé esik a gödörbe, rántva magával az utána következőt. A harmadikon már látszik a riadalom. Az utolsó viszont még mit sem sejtve bámul a semmibe, és nyugalmasan

lépeget előre, holott nyilvánvaló: pillanatok múlva a gödörbe zuhan ő is. Az ember egyik legnagyobb ajándéka a látás, és az a fény, amely ezt lehetővé teszi. Mégsem csak (sőt talán elsősorban nem) a szó fiziológiai értelmében fontos az, hogy lássunk. „Ami lényeges, az a szemnek láthatatlan, igazán jól csak a szívével lát az ember”, mondja Saint-Exupéry. A biológiai vakságnál nagyobb baj, ha valakinek az értelme elhomályosul, és képtelenné válik az igazság meglátására, vagy ha a szíve sötétül el, és már nincs szeme, figyelme többé a másik emberre.

Ennél is nagyobb veszedelem azonban, ha egy egész közösség, kollektíven veszíti el helyes látását, tájékozódását. Ez nemritkán úgy következik be, mint Breughel képén: vakok vezetik a világtalanokat. *(Lukács László)*

A GERENDA IMÁJA

Istenem! Ahányszor csak találkozom veled, mindig kapok tőled valamit. Ma tanítottál engem. Nem távoli csillagokról vagy apró kavicsokról meséltél nekem, hanem csak arról, amire igazán szükségem van: az élet alapvető igazságairól. Arra tanítottál, hogy először magamat vizsgáljam meg és csak utána más. Hogyan is prédikálhatnék valakinek, a hibáiról, ha hasonló hibáim vannak? Olyan egyszerű dolgok ezek, Uram! Mégis nagy-nagy őszinteségre és önismeretre van hozzá szükségem. Őszinteségre; hogy a szívem legmélyére merjek nézni, és beismerjem magam és mások előtt is a hibáimat, hiányosságaimat. Taníts engem őszinteségre és önismeretre! Kérlek, add Krisztusom, hogy ne csak az eszemmel tudjam, mi a helyes, hanem azt meg is tegyem. Amen. *(Benyik György)*

LEGYÜNK AKTIVABBAK A NAGYBÖJT BEN!

Képzeld el azt, ami elképzelhetetlen, hogy egy sebész nekifog egy nagy műtétnek, altatás vagy érzéstelenítés nélkül. A műtét „sikerül”, de a páciens biztos belehal a fájdalomba... Ha nem hal bele, akkor is minden bizonnyal meggyűlöli az orvost, s messze elkerüli azután. Jézus szeretetével „érezéstelenít”, amikor igazságával „operál” rajtunk. Bűnbánati gyakorlatainkkal várjuk Isten közeledését. Így készülünk a Feltámadottal való találkozásra. - *Gyökössy Endre nyomán*

Szerkeszti és kiadja: Horváth László kórházlelkész ☎ 20/ 77-386-55; 30/ 849-8280

<http://korhazkapolna.hu> ; korhazlelkesz.sopron@gmail.com; <http://www.facebook.com/korhazkapolna/>

Kórházkapolna: szentmise vasárnap 11 órakor